

synes det ogsaa at være naturligt, at man tager den Vurdering, som derved er fremkommen, til Udgangspunkt, og altsaa ligner Skatterne til Kommunerne paa denne Ejendomsskyld. Det er det, Flertallets Forslag gaar ud paa, og dette er forekommet os at være meget hensigtsmæssigt; vi mene derved at ramme det rigtige og det praktiske ved at indføre en saadan Maalestok som den, Værdien maa anses for at være, og vi opnaa endvidere derved, at der vil blive inddraget under Paaligningen en Mængde Ejendomme, som der hidtil kun har kunnet paalignes et meget lille Beløbsom Bidrag til de kommunale Udgifter, nemlig saadanne ret store og værdifulde Ejendomme, som nu ligge i de aller fleste Kommuner, men som kun have ringe Hartkorn, ringe Jordtilliggende, og derfor kun have kunnet udrede en ringe Del af de Udgifter, som lignes paa de faste Ejendomme; men derimod ville disse Ejendomme blive inddragne under Vurderingen til Ejendomsskyld ligesom alle de andre, og de ville altsaa komme til at svare deres Del af Afgifterne paa en tilsvarende Maade, hvilket vil være af meget stor Betydning for alle Landbrugsejendomme omkring i Kommunerne. Det er bemærket i Betænkningen, at man antager, at denne Inddragelse af en Mængde Ejendomme, som hidtil ikke have bidraget væsentlig til Kommunernes Udgifter, under Skatten paa Ejendomsskyld vil formindske det Beløb, som hidtil har været udredet af Landejendomme, med henimod $\frac{1}{6}$ — nogle mene endogsaa, at det skulde være nær ved $\frac{1}{5}$. — Ligesom det var foreslaaet af Regeringen, at der skulde finde en Fiksering, en Maksimering Sted af det Beløb, som kan lignes paa faste Ejendomme, saaledes foreslaar Flertallet ogsaa dette, idet man foreslaar, at der ikke skal kunne lignes mere end 4 Millioner, altsaa 4 Kr. af 1,000 Kr.s Værdi, til Ejendomsskyld. Om denne Grænse maatte være rigtig, eller om man maatte kunne finde en bedre, henstiller Flertallet ganske til nærmere Overvejelse. Det kunde jo være, at der fra anden Side kunde komme Oplysninger frem, som kunde gøre, at man maaske kunde ændre dette Tal; dertil skal Flertallet være meget villigt, og man optager gerne en Forhandling derom.

For Amtskommunernes Vedkommende — hvor der paa samme Maade finder en Formindskelse Sted af de Udgifter, som nu udredes af Hartkornsejendommene, idet der jo ogsaa skal paalignes alle de Ejendomme, jeg før omtalte, som ikke have noget

synderligt Hartkorn, Ejendomsskyld til Amtskommunerne — foreslaar Flertallet i Forbindelse dermed den Forandring i de gældende Regler om Paaligning til Amtskommunerne, at herefter skal al Paaligning til Amtskommunerne ske paa Ejendomsskyld, saaledes at al Hartkornsligning naturligvis bortfalder, men ogsaa, at den Bestemmelse, der hidtil gælder om, at en Del kan lignedes paa Amtsraadskredsens Kommuner, skal bortfalde. Denne Bestemmelse, at man i Amtskommunerne kunde lignedes en Del af Udgifterne paa de enkelte Sognekommuner eller andre Kommuner, som høre med dertil, denne Bestemmelse er i sin Tid indkommen i Loven af 1867 derved, at det blev gjort gældende, at de store velbefolkede og stærkt bebyggede Kommuner saasom Frederiksberg, der den Gang hørte til Københavns Amtsraads-kreds, ellers ikke kom til at svare nogen videre Del af Amtskommunens Udgifter, medens de stillede ikke saa ganske ringe Krav til, hvad der forredes af Fællesskabet med Amtskommunen, og netop af Hensyn til, at Frederiksberg var saaledes stillet, blev det foreslaaet, at der skulde kunne lægges noget paa Kommunerne. Men Grunden til at have en saadan Bestemmelse bortfalder jo i samme Øjeblik, som man ikke længere skal lignedes alt paa Hartkornet, men netop kan lignedes paa Ejendommene, saaledes som deres Værdi er. Som Følge deraf har Flertallet foreslaaet, at man ikke skulde opretholde denne Bestemmelse, men forlade den. — Det er, hvad der efter min Mening i Korthed var at sige om de Forandringer, der foreslaas med Hensyn til den kommunale Beskatning for Ejendommenes Vedkommende i Landdistrikterne.

For Københavns, Købstædernes og Handelspladsernes Vedkommende stiller Forholdet sig en Del anderledes. Det har jo altid været Meningens med Arbejderne paa en Skattereform, at den skulde komme Landbruget, altsaa Landbrugsejendommene, til gode, at der skulde gøres noget særligt for at lette Skatterne paa disse, men aldrig har nogen tænkt paa eller haft Grund til at tænke paa, at der skulde gøres noget særligt for at forandre eller lette Skatterne paa de faste Ejendomme i København, Købstæderne og Handelspladserne. Man har der et System af Skatter, som er fra en nyere Tid, og som man ikke har haft noget væsentligt at bemærke ved; i alt Fald har der ikke lydt nogen Klage derover eller nogen Fordring om Nedsættelse af Skatterne og Indførelse af Forbedring deri. Nu vil imidlertid det Lovforslag, som her